

Ο άφρονας πλούσιος

Ο άφρονας πλούσιος, Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου (†)

Μέ τήν εύκαιρία θά ποῦμε λίγα λόγια, ἐξηγώντας τό κομμάτι τοῦ Εὐαγγελίου πού ἀκούσαμε σήμερα.

Ὁ Χριστός εἶπε τήν ἐξῆς παραβολή: Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πλούσιος, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλά κτήματα. Κάποια φορά, εὐφόρησε ἡ χώρα του. Ἐκανε πολλούς καρπούς. Ὁ πλούσιος ὑπολόγισε ὅτι δέν θά μπορέσει νά μαζέψει ὅλα τά προϊόντα στίς ἀποθήκες του, δέν τόν ἔφταναν, ἦταν μικρές καί κατάληξε στό συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε νά τίς γκρεμίσει· νά φτιάξει ἄλλες μεγαλύτερες. Ἐννοεῖται, ὅτι καθέννας ὅταν φτιάχνει ἀποθήκες, τίς φτιάχνει πάντα πιά εὐρύχωρες. Νά χωρᾶνε κάτι παραπάνω, ἀπό ὅσα προβλέπεται νά συγκεντρωθοῦν. Ὅλοι ἔχομε ἀποθήκες καί κελλάρια μεγαλύτερα ἀπ' ὅτι μας χρειάζονται.

Φαντασθεῖτε λοιπόν, πόσα χτήματα εἶχε ἐκεῖνος καί τί μεγάλη παραγωγή ἔκαναν ἐκεῖνο τό χρόνο. Ἀλλά τί παράξενο! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν σκέφτηκε τίποτε ἄλλο, παρά μόνο πῶς θά μαζέψει ὅλα τά προϊόντα του γιά τόν ἑαυτό του. Καί μετά νά πεῖ στόν ἑαυτό του: «Ψυχή μου, ἔχεις πολλά ἀγαθά γιά χρόνια πολλά. Φάε, πιέ, εὐφραίνου».

Ἑρώτημα: Ἐφαγε, ἤπια. Εὐφράνθηκε;

Δηλαδή γέμισε ἡ ζωὴ του χαρὰ; Ἀπόκτησε εἰρήνη; Ἀπόκτησε ἐκεῖνο πού λέμε εὐτυχία; Λέει σέ κάποιο μέρος ὁ θεός μιλώντας πρὸς τὸν προφήτη Ἡσαΐα: «Ἴνα τί τιμᾶσθε ἐν οὐκ ἄρτοις; Καί ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ εἰς πλησμονήν;» Γιατί πετᾶτε τὰ χρήματά σας, ἐκεῖ πού δέν ἔχει «ψωμί»; Ἐκεῖ πού δέν βρίσκεται ψωμί; Ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει κάτι πού θά σᾶς χορτάσει; Ἰδρῶνετε γιὰ νά ἀποκτήσετε. Κοπιάζετε. Καί ἔπειτα, νομίζετε ὅτι ἅμα τὰ διαθέσετε κάπου θά χορτάσετε. Θά φᾶτε καί θά πῖετε καλά. Ἀλλά χορτάσατε ποτέ; Γέμισε ἡ ψυχὴ σας; Ἰκανοποιηθήκατε;

Τί φοβερὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, πού ἔρχονται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ μᾶς. Τί ἀληθινὰ. Εἴμαστε ἄνθρωποι. Ὅλοι, ἄλλος περισσότερο, ἄλλος λιγότερο, κουραζόμαστε ἐργαζόμενοι γιὰ τὸν ἐπιούσιον ἄρτο μας. Δουλεύουμε ἐπάνω στὴ γῆ. Καί ὅλοι τὴν δουλειά μας τὴν ἐκτιμοῦμε σάν βαρειά. Πραγματικά. Πολλές φορές, ἡ δουλειά εἶναι βαρειά. Καί κουραστική. Σωματικά καί ψυχικά. Καί μετὰ ἀφοῦ πάρομε τὸν κόπο τῆς δουλειᾶς μας, πᾶμε νά βροῦμε μέ αὐτόν χαρὰ καί εὐτυχία. Λέει λοιπὸν ὁ θεός: «Εὐρήκατε χαρὰ καί εὐτυχία ἐκεῖ πού πᾶτε; Βρήκατε ἐκεῖνα πού ἀναζητᾶτε;» Δέν ρωτᾷ ἂν χόρτασε καί γέμισε ἡ κοιλιά μας. Ἀλλά μᾶς λέγει: Γέμισε καμιά φορά ἡ ψυχὴ σας; Γέμισε ἡ καρδιά σας; Εἶπατε «δέν θέλω τίποτε ἄλλο πιά».

Γιατί ὅταν ὁ ἄνθρωπος θέλει καί ἄλλα ἐκτός ἀπὸ κεῖνα πού ἔχει, σημαίνει πὼς δέν τὸν ἱκανοποίησαν, δέν τὸν χόρτασαν, δέν τοῦ ἔφτασαν.

2. Ἡ πιό χρήσιμη ἐξίσωση

Ξέρομε ὅτι ὑπάρχουν οἱ διάσημοι πολιτικοί. Ἄν τούς ρωτοῦσε κανεὶς: «εἴσαστε εὐτυχισμένοι;» τί θά ἔλεγαν; ἢ οἱ ταλαίπωροι, τί τραβᾶνε.

Ἦταν στὴν Γαλλία ἓνας ἄνθρωπος σοφός. Φαινόταν ἐξωτερικά τόσο χαρούμενος, ὥστε νόμιζαν ὅλοι πὼς θά ἦταν ἀληθινὰ εὐτυχισμένος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἔλεγε συνεχῶς: «Ἐγὼ δέν πιστεύω στό θεό. Ἐδῶ εἶναι ὁ Παράδεισος». Κάποια μέρα τὸν ρώτησε ἓνας φίλος του:

_Αἰσθάνεσαι εὐτυχισμένος; θέλω νά μᾶς πεῖς.

Ἐκεῖνος ἀπάντησε:

_Μιλᾷς γιὰ εὐτυχία; Εὐτυχία δέν αἰσθάνθηκα ὄχι χρόνο, ὄχι μέρες, ἀλλά οὔτε ὥρα, οὔτε στιγμή.

Ἔχομε πάλι τούς μεγάλους ἀστέρες τῆς τηλεοράσεως. Ἔχομε κάτι ἄλλους πού παίζουν στό ποδόσφαιρο. Τρέχουν στά γήπεδα μικροὶ καί μεγάλοι καί τούς θαυμάζουν πού βάζουν τὰ γκόλ. Καί

ἀγοράζονται αὐτοί οἱ ποδοσφαιριστές ἀπό τήν μιά ὀμάδα καί ἀπό τήν ἄλλη ἑκατομμύρια.

Γιά νά τούς ρωτήσῃ κανεῖς: «Χορτάσατε; Μείνατε ἱκανοποιημένοι;» Τά ταλαίπωρα τά παιδιά. Τά ταλαίπωρα τά παιδιά.

Βρίσκει κανεῖς ἕναν ἐργάτη πού δουλεύει. Ἐναν ἐπαγγελματία. Τόν ρωτᾷ:

—Εἶσαι χορτασμένος;

Μουδιάζει ὅταν τό ἀκούει.

Ἀλλά μήν πᾶμε μακρῶς. Ἄν κάποιος ρωτοῦσε ἐμᾶς, τί θά ἀπαντούσαμε;

Γι' αὐτό ὁ θεός φώναξε ἀπό τόν οὐρανό: «Ἴνα τί τιμᾶσθε ἐν οὐκ ἄρτοις καί ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ εἰς πλησμονήν;» Γιατί βάζετε στόν νοῦ καί στήν καρδιά σας, ὅτι θά βρεῖτε τήν εὐτυχία σέ κεῖνα πού δέν εἶναι «ψωμί»; Πού δέν εἶναι οὐσιαστική τροφή; Γιατί δίνετε τόν κόπο σας καί δέν χορταίνετε καί δέν ἀποκτᾶτε χαρά καί εἰρήνη;

Μερικοί θεωροῦν τόν ἑαυτό τους πῶς ἔξυπνο καί τρέχουν ἐκεῖ πού ἀκοῦνε ὅτι τάχα ὑπάρχει χαρά. Στά κέντρα διασκεδάσεως. Κέντρο διασκεδάσεως τί σημαίνει; Χαρά λένε, χαρά. Ἀλλά ἡ λέξη «διασκεδάση», σημαίνει «σκορπισμα». Διασκεδάζω θά πεῖ σκορπίζω. Τί θέλει νά κάνει ἐκεῖνος πού πάει νά διασκεδάσει; Νά πετάξῃ πέρα-δῶθε τήν στενοχώρια πού ἔχει. Γιατί πάει στό κέντρο τῆς διασκεδάσεως; Ἐπειδή δέν ἔχει χαρά, ἀλλά στενοχώριες καί λύπες. Πάει λοιπόν ἐκεῖ, γιά νά πετάξῃ ἀπό πάνω του τίς στενοχώριες καί τίς λύπες καί νά βρεῖ ἐκεῖ μέσα τήν χαρά.

Ἐδῶ εἶναι πού θά φώναζε ὁ θεός ἀπό πάνω: «Ποῦ πᾶτε καί πετᾶτε τά χρήματά σας καί τόν κόπο σας; Ποῦ ζητᾶτε ν' ἀποκτήσετε χαρά; Τί νομίζετε χαρά; Ἐκεῖνο πού βρίσκετε, ὅταν φθάνετε σέ μία κατάσταση ἑξαλλῆ; Ἐκεῖνο πού σᾶς δίνει τό φτηνό πανηγύρι, καί διαρκεῖ ὅσο εἶσατε κεῖ μέσα; Ὅταν φύγετε ἀπό ἐκεῖ, ἀπό τό κέντρο τῆς διασκεδάσεως, πού εἶτε πίνει ὁ μέγας, εἶτε χορεύει καί τραγουδάει ὁ μικρός, ἔχετε τίποτε μέσα στήν ψυχή σας; Χορτάσατε;»

Ἄμα τό φιλοσοφήσομε θά ποῦμε: Μηδέν, μηδέν, τίποτε.

Ἐπῆρξε ἕνας ἄνθρωπος πολύ δυνατός. Εἶχε χρήματα πολλά. Ἦταν νέος, ἦταν ἔξυπνος, ἦταν σοφός. Ὁ βασιλιάς Σολομών. Ὁ γιός τοῦ προφήτη Δαυΐδ. Αὐτός φρόντισε νά ἀποκτήσῃ χρήματα πολλά, νά διασκεδάσῃ πολύ, νά μάθῃ τά πάντα. Ἀλλά στό τέλος γράφει σ' ἕνα βιβλίό του, πού λέγεται «ὁ Ἐκκλησιαστής»: «Βρέ παιδάκι

μου, νόμισα πώς ἄμα γλεντήσω θά χορτάσω ἀλλά τίποτε. Ματαιότης ματαιοτήτων». Μιά τρύπα στό νερό ἔκανα, λέει. Τί κατάλαβα; Χαρά δέν ἀπόκτησα. Ἦδονή γιά λίγο ναί. Ἀλλά εὐτυχία δέν βρῆκα. Ὅλα εἶναι κούφια. Δέν προσφέρουν στόν ἄνθρωπο τίποτε.

Ὅλοι ἔχομε πάει στό σχολεῖο. Ἐκεῖ μαθαίνουμε καί ἀλήθειες ἀλλά μαθαίνουμε καί ψέματα. Μία ἀλήθεια λέει: «Δύο καί δύο κάνουν τέσσερα». Ὅπως λοιπόν, δύο καί δύο κάνουν τέσσερα, ἔτσι καί δύο πλὴν δύο κάνουν μηδέν. Κατά τόν ἴδιο τρόπο, λέει ἕνας σοφός ἄνθρωπος μέ πείρα, πού φιλοσόφησε ἐπάνω στή ζωή, ἰσχύει: «Υλικά ἀγαθά, ὅσα θέλεις βάλε, πλὴν θεός. Ὅταν λείπει ὁ θεός, ἴσον μιζέρια, δυστυχία καί ταλαιπωρία. Υλικά ἀγαθά, εἴτε λίγα εἶναι εἴτε πολλά σύν θεός ἴσον χαρά καί εἰρήνη καί εὐτυχία.»

Ἕνας μέγας ἀμερικανός παιδαγωγός καί κοινωνιολόγος σοφώτατος ἄνθρωπος, ἔχει γράψει πολλά ὠραῖα, φιλοσοφημένα καί ψυχολογημένα πράγματα. Λέγει λοιπόν σ' ἕνα σημεῖο: «Ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται νά βρεῖ χρήματα, τιμή, διασκέδαση, χαρά. Ἀγωνίζεται, σκοτώνεται, τόν πιάνει ἄγχος καί ταλαιπωρία νά τά βρεῖ. Νομίζει πώς αὐτά φτάνουν. Ἀλλά παθαίνει ἕνα φιάσκο. Παθαίνει τήν χειρότερη ἀπογοήτευση στή ζωή του. Ξέρετε πότε; Ἄν συναντήσει ἕναν ἄνθρωπο πού δέν ἐνδιαφέρεται οὔτε γιά δόξα, οὔτε γιά χρήματα, οὔτε γιά διασκέδαση. Τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτός καταλαβαίνει ὅτι εἶναι ὁ πιο φτωχός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου».

3. Ὅταν μιλοῦν τά γεγονότα

Νά θυμηθοῦμε ἕνα δικό μας. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, εἶχε γίνει κοσμοκράτορας. Μιά ἡμέρα συνάντησε τόν φιλόσοφο Διογένη. Καί τοῦ λέει:

_Πές μου Διογένη, τί θέλεις νά σοῦ δώσω. Ὅτι νά ζητήσεις στό χέρι μου εἶναι. Γιατί σέ ἐξετίμησα, εἶσαι καλός ἄνθρωπος καί σοφός.

Τοῦ λέει ὁ Διογένης:

_Μή μοῦ παίρνεις ἐκεῖνο πού δέν μπορεῖς νά μοῦ δώσεις καί ἄσε τά παραπέρα.

θαύμασε ὁ Ἀλέξανδρος. «Μή μοῦ παίρνεις ἐκεῖνο πού δέν μπορεῖς νά μοῦ δώσεις καί ἄσ' τίς ἐξυπνάδες ὅτι θά μοῦ δώσεις ἄλλα».

_Τί θέλεις νά πεῖς; τοῦ λέει.

_Κάνε παραπέρα μοῦ κόβεις τόν ἥλιο, τοῦ λέει.

Καθόταν στόν ἥλιο καί λιαζόταν ὁ φιλόσοφος. «Κάνε παραπέρα μή μοῦ κόβεις τόν ἥλιο καί ἄσε με ἡσυχό μέ τά δῶρα σου».

Κούνησε τό κεφάλι του ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ κοσμοκράτωρ, πού ὅτι ἤθελε ἔκανε. Ὅτι ζητοῦσε τό ἔβρισκε. Ἀκόμη καί φαιά οὐσία ἄν δέν εἶχε ὁ ἴδιος, εὔρισκε. Γιατί –ὅπως γίνεται καί σήμερα-

ἔβαζε ἄλλους καί τοῦ ἔδιναν φαιά οὐσία ἀπό τό μυαλό τους. Ἐμεινε λοιπόν κατάπληκτος ὁ Ἀλέξανδρος. Βρῆκε τόν ἄνθρωπο πού τοῦ ἀπέδειξε ὅτι ἦταν φτωχός. Καί εἶπε: «Ἄν δέν ἦμουν Ἀλέξανδρος, θά ἤθελα νά εἶμαι Διογένης».

Κάποιος κεφαλαιοκράτης ἀπό ἐκείνους πού δέν ξέρουν τί ἔχουν, πῆγε στήν Λαπωνία. Στό βόρειο Πόλο. Ἐκεῖ εἶδε κάτι φτωχοῦς ἀνθρώπους, νά τυλίγονται μέ κουβέρτες καί δέρματα καί νά κυνηγοῦν φώκιες καί ψάρια μέσα στούς πάγους. Λέει ὁ πλούσιος: «θεέ μου, σέ τέτοιο τόπο καί μέ τέτοιες συνθῆκες ἀγωνίζονται οἱ ἄνθρωποι αὐτοί νά βροῦνε χαρά καί εὐτυχία;»

Ὅμως τά πράγματα δέν ἦταν ἔτσι. Γιατί μπορεῖ ἕνας Λάπων, κυνηγώντας τίς φώκιες, νά εἶναι γεμάτος ἀπό χαρά, εἰρήνη καί εὐτυχία. Γιατί ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ εὐτυχία, δέν εἶναι ἀπόκτημα οὔτε τοῦ χρήματος, οὔτε τῆς ἐξυπνάδας. Ἡ χαρά καί ἡ εἰρήνη εἶναι δῶρα τοῦ Χριστοῦ. Ζεῖς κοντά στό θεό; θά σοῦ δώσει καί χαρά καί εἰρήνη. Ὅσο πιό κοντά ζεῖς στόν Χριστό, τόσο πιό πολύ θά σοῦ δώσει χαρά καί εἰρήνη. Καί ὅσο πιό μακριά ζεῖς, θά τήν κυνηγᾷς τήν χαρά καί τήν εἰρήνη, ἀλλά ποτέ δέν θά τίς φτάνεις. Ὅπως δέν μπορεῖς νά φτάσεις τόν ἴσκιό σου, ὅσο καί ἂν τρέχεις ξωπίσω του.

4. Θεία Εὐχαριστία, πηγή εὐτυχίας

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δημιουργός τοῦ κόσμου, σωτήρας καί λυτρωτής τοῦ κόσμου, ἔδωσε τά πολυτιμότερα ἀγαθά, τά πιό ἀναγκαῖα γιά τή ζωή μας, φτηνά. Τί πολυτιμότερο ἀπό τόν ἀέρα; Τί πολυτιμότερο ἀπό τό νερό; Ἄς λείψουν γιά λίγο καί τότε βλέπομε.

Ἀλλά καί τί πολυτιμότερο ἀπό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό τήν ἀγάπη του, ἀπό τήν προστασία του. Τί γίνεται χωρίς ἀγάπη καί στοργή; Διαβάζουμε ἐφημερίδες... Τί τραγωδία βασιλεύει στόν κόσμο! Ἀπό τί; Ἀπό τό ὅτι ὑπάρχει ἐγκληματικότητα. Γιατί ὑπάρχει ἐγκληματικότητα; Γιά ἕνα καί μοναδικό λόγο, λένε οἱ κοινωνιολόγοι. Γιατί δέν ὑπάρχει στοργή καί ἀγάπη. Μή ἔχοντας τά παιδιά στοργή καί ἀγάπη ἀπό τόν πατέρα καί τήν μητέρα τους καί μάλιστα ὅταν εἶναι παιδιά διαλελυμένων οἰκογενειῶν, στρέφεται ἡ καρδιά τους στό κακό καί στήν περιπέτεια. Καί γίνονται αὐτά τά παιδιά μέ τήν συμπεριφορά τους, ἐκδίκηση ἐναντίον τῆς κοινωνίας πού τά ἔκανε δυστυχισμένα. Κάνουν φόνους, ἐγκλήματα, παληανθρωπιές κτλ.

Ὁ Χριστός μᾶς δίνει πλούσια τήν στοργή του καί τήν ἀγάπη του. Καί γιά νά μᾶς τήν δείξει, κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό καί γιά χάρη μας δέχθηκε νά χτυπηθεῖ, νά τόν βρίζουν, νά τόν

κακοποιήσουν και στό τέλος για μᾶς και για τή σωτηρία μας σταυρώθηκε. Πέθανε και κατέβηκε στόν Ἄδη. Ἀλλά ἀφοῦ σταυρώθηκε, μᾶς ἔδωσε ἕνα φάρμακο. Φάρμακο ἐναντίον τῆς δυστυχίας. Εἶναι τό σῶμα του και τό αἷμα του. Ἐκεῖνος πού θά ἐκτιμήσει τό σῶμα και τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ και πηγαίνει και κοινωνεῖ τακτικά, ὁ ἄνθρωπος αὐτός γεμίζει ἀπό εἰρήνη και ἀπό χαρά.

Ὅποιος δοκιμάσει τήν γλυκύτητα τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ και τοῦ ἁγίου σώματός του, γεμίζει ἡ καρδιά του μέ εἰρήνη και μέ χαρά. Γιατί ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀρχηγός τῆς εἰρήνης. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ εὐτυχία. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ χαρά. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς αἰώνιας ζωῆς, ὁ σωτήρας μας και ὁ λυτρωτής μας.

5. Μακαριότητα και παραχάραξη

Γιατί εἶπε τήν παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου ὁ Κύριος;

Γιά νά βγάλει τό συμπέρασμα πού ἀκούσαμε: «Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ και μή εἰς θεόν πλουτῶν». Ὁ ἄφρων πλούσιος, ὄχι μόνο δέν χόρτασε τήν καρδιά του, (ὄχι τήν κοιλιά του, γιά τήν καρδιά του λέμε), ἀλλά τήν ὥρα πού εἶχε μαζέψει τά ἀγαθά του, τοῦ φώναξε ὁ θεός: «Σήμερα θά σοῦ πάρουν τήν ψυχή· αὐτά πού μαζέψες σέ ποιόν θά μείνουν;» Αὐτά πού λαχτάρησες νά μαζέψεις, ποῦ θά μείνουν. Ἔτσι λέει ὁ Χριστός, θά τήν πάθει, θά μείνει μπουκάλα ἀπό ἐκεῖνα πού λαχτάρησε, ὁ κάθε ἄνθρωπος πού θέλει νά πλουτήσῃ γιά τόν ἑαυτό του. Ὁ φαταούλας. «Και μή εἰς θεόν πλουτῶν». Τό σωστό εἶναι νά κανονίσουμε νά πλουτίσουμε κατά θεόν. Σέ κεῖνα πού ὁ θεός ἐκτιμᾷ. Σέ κεῖνα πού ὁ θεός χορηγεῖ. Σέ κεῖνα πού μᾶς λέγει ὅτι εἶναι πηγὴ χαρᾶς και εὐτυχίας.

Πηγὴ χαρᾶς και εὐτυχίας εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ.

Ἐλεγε ὁ Χριστός: «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Τί σημαίνει «μακάριοι»; Εὐτυχισμένοι. Εὐτυχισμένοι εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν ταπείνωση και φέρονται μέ καλωσύνη.

«Μακάριοι οἱ πραεῖς». Ἐκεῖνοι πού δέν ἀφήνουν τόν ἑαυτό τους νά θυμώνει και νά ὀργίζεται ἐναντίον τῶν ἄλλων.

«Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί».

«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες». Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι πού πενθοῦν, ὄχι μόνο γιά τούς πεθαμένους τους, ἀλλά γιά τό κακό πού ὑπάρχει στόν κόσμο. Και λένε: «θεέ μου, λιγότεψε τό κακό ἐπάνω στόν κόσμο». Αὐτοὶ εἶναι εὐτυχισμένοι γιατί κατάλαβαν ποιά εἶναι ἡ πραγματικὴ δυστυχία.

«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ». Ἐκεῖνοι πού δέν λέρωσαν τήν καρδιά τους μέ βρώμικες πράξεις, μέ βρώμικες ἐπιθυμίες, μέ

βρώμικα λόγια.

Καί μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι πού διώκονται γιά τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νά αἰσθανθεῖ κανεῖς τόν ἑαυτό του ὅτι διώκεται γιά τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ἐδιώχθη ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἔτσι ὁ ἅγιος Γεώργιος, ἔτσι ὁ ἅγιος Δημήτριος καί ἔτσι οἱ ἅγιοι μάρτυρες. Καί ἔγιναν πιά εὐτυχισμένοι ἀπό τούς εὐτυχισμένους ὅλου τοῦ κόσμου.

Θά τελειώσουμε μέ μιᾶ διήγηση:

Κάποια φορά, εἶχε καλέσει ἕνας πλούσιος ἕνα παπᾶ στό σπίτι του. Ἀφοῦ τόν κέρασε, τόν ἀνέβασε στήν ταράτσα του. Εἶχε ψηλό σπίτι καί ἄρχισε νά τοῦ δείχνει.

_Παπούλη, τοῦ λέει. Νά δεῖς τί ώραῖα τά κατάφερα ἐγώ... Μέχρι κεῖ πέρα πού φτάνει τό μάτι σου, εἶναι ὅλα δικά μου.

_Μπράβο, μπράβο, τοῦ λέει ὁ παπᾶς.

Γυρίζει ἔπειτα ἄλλοῦ.

_Καί μέχρι κεῖ κάτω μακρῶς, ὅλα εἶναι δικά μου. Καί ἀπό ἐκείνη τήν πλευρά καί ἀπό τήν ἄλλη, ὅλα δικά μου παπούλη, ὅλα δικά μου.

Ὁ παπᾶς κουνοῦσε τό κεφάλι του καί τοῦ ἔλεγε:

_Μπράβο, μπράβο, πολύ ώραῖα.

Ἀφοῦ λοιπόν τελείωσε τοῦ λέει ὁ παπᾶς.

_Νά σοῦ κάνω τώρα μιᾶ ἐρώτηση καί ἐγώ.

_Ὅτι θέλεις παπούλη.

_Κατά κεῖ τοῦ λέει, πόσα ἔχεις;

Καί τοῦ ἔδειξε τόν οὐρανό.

Συννέφιασε ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἄκουσε τό «κατά κεῖ». Αἰσθάνθηκε ὀδύνη, γιατί τοῦ ἔδειξε ὁ παπᾶς ὅτι βλέπει μόνο ἕνα πόντο μακρῶς ἀπό τήν μύτη του. Ἔσκυψε τό κεφάλι καί εἶπε:

_Ἔχεις δίκιο παπούλη. Δέν ἔχω τίποτε κατά κεῖ.

Τοῦ λέει ὁ παπᾶς.

_Δέν φροντίζεις νά ἀποκτήσεις καϋμένε καί κατά κεῖ πάνω λίγα; Νά σοῦ πῶ καί κάτι. Κατά δῶ καί κατά κεῖ, μπορεῖ νά λιγοστέψουν τά χτήματα καί κάποια ἡμέρα ὅπωςδήποτε θά χαθοῦν ὅλα. «Ἐπελθών γάρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται». Τά κατά πάνω ὅμως δέν χάνονται ποτέ.

6. Νά ἡ μεγάλη φιλοσοφία

Ἔχομε χρέος νά εἴμαστε ὀλιγαρκεῖς στόν ἑαυτό μας. Νά μπορούμε νά εἴμαστε εὐτυχισμένοι μέ τό φτωχό φαγητό, τό ἴδιο ὅπως θά εἴμαστε καί μέ τό πλούσιο. Νά δοξάζομε τόν Χριστό γιά τό φτωχικό μας, ὅπως θά τόν δοξάζαμε ἂν εἴχαμε ἀποκτήσει παλάτι.

Νά εἴμαστε εὐχαριστημένοι καί νά ζητοῦμε πρῶτον τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί μετά τά ἄλλα.

Ἔχομε βέβαια ὑποχρέωση, ἔχοντας πάντα αὐτό τό πνευματικό φρόνημα, νά κάνομε ὅ,τι καλύτερο μπορούμε γιά τά παιδιά μας καί γιά τήν οἰκογένειά μας. Χωρίς ποτέ νά θεωροῦμε τά ὑλικά ἀγαθά εὐτυχία.

«Υλικά ἀγαθά πλήν Θεός, δυστυχία καί ταλαιπωρία».

«Υλικά ἀγαθά πολλά ἢ λίγα σύν Θεός, χαρά εἰρήνη καί εὐτυχία».

Αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη φιλοσοφία. Ἔτσι ἀποκτιέται ἡ εἰρήνη καί ἡ εὐτυχία στήν παρούσα ζωή καί ἔτσι ἔχομε τήν καλύτερη ἐγγύηση γιά νά τίς κερδίσομε καί στήν μέλλουσα ζωή.

Αὐτά κήρυττε συνεχῶς ὁ μέγας καί τρισμακάριος πατέρας μας ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος λέει στίς διδαχές του: «Σᾶς εὐχομαι ἀγαπητοί μου ἀδελφοί ὁ Θεός νά πληθαίνει τά ἀγαθά σας. Νά σᾶς γεμίσει μέ χαρά καί μέ εἰρήνη σ' αὐτή τή ζωή καί νά σᾶς χαρίσει καί τήν μέλλουσα χαρά καί εἰρήνη στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, γιά νά εὐφραίνεστε πάντοτε μαζί Του. Μαζί μέ τήν Μητέρα Του, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, καί μαζί μέ ὅλους τούς ἁγίους εἰς τούς αἰῶνες τῶν αἰώνων». Ἀμήν.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ (+)

Διασκευασμένη ὁμιλία του στην Παλ. Φιλιππιάδα ἡ στούς Κιρκιζάτες τήν 19/11/1995